

PIET

MIJMERING

Mijn overbuurman Piet is de hele dag in touw. Hij is een doener in hart en nieren. Hij is nog net geen Malle Pietje, maar het schuurtje achter in zijn tuin puilt uit van ‘wat je misschien ooit nog kunt gebruiken’. En dat varieert van haardhout tot verf, van auto-onderdelen tot vogelkooitjes, van tuinmeubilair tot potten en vazen in alle soorten en maten. Tussen die rommel maakte hij een zitplek, vier vierkante meter kunstgras met daarop twee stoelen en een met plastic kant bekleed tafeltje. Ook binnen is het knus. De muren hangen vol met tegeltjes, variaties op het thema ‘Van het concert des levens ...’ Zijn huis is nog zoals hij het veertig jaar geleden met zijn vrouw betrokken. Alleen een bekende Ikea lamp geeft aan dat we het jaar 2000 zijn gepasseerd.

Ik hou van Piet en bewonder hem zeer. Je leeft niet voor jezelf, maar voor de ander, is zijn motto; niet lullen maar poetsen. Hij is na de dood van zijn vrouw meer om zichzelf gaan denken, zegt hij. Was hij vroeger goed gek, nu is hij alleen nog maar goed. En wie hem niet begrijpt in zijn eeuwig trouwe eenzaamheid, die kan de pot op. Mensen als Piet verdienen een lintje; ze zijn de smeerolie van de maatschappij.

Met kerst maakt hij groene stukjes voor mensen die hij mag; een select, compromisloos samengesteld groepje.

Ik behoor tot de gelukkigen en daar ben ik trots op.

Marjolijn Sengers, 28 december 2014